

er jo imidlertid meget heldigt, at dette nu kommer paa Omtale her, saa at den høitærede Indenrigsminister kan give sin Forstaaelse af Loven. Det er nemlig Noget, som der vil blive sat megen Pris paa omkring i Landet, at dette Spørgsmaal komimer til fuld Klaring; thi det er uidslysende, at, naar der i selve Folkethinget kan være saa forskellige Meninger om, hvorledes dette Punkt skal forstaaes, maa der ogsaa være det ude omkring i Landet, saavel blandt Vorighederne som blandt dem, der søge disse Bevillinger. Jeg vilde derfor sætte megen Pris paa at faae det opklaret, hvorledes dette Spørgsmaal er at forstaa; jeg har udtalt, hvorledes jeg selv mener, at det skal forstaaes, og min Mening falder sammen med det ærede Medlems for Nørresundby (Suel).

Formanden (Krabbe): Jeg beder erindret, at det, der er Forhandlingens Gjenstand, er Spørgsmaalet om Henviisning til Udvalg. Sagens Realitet maa jo ganske vist forsaavidt berøres, som Grunde derfra hentes til Afgjørelse af dette Spørgsmaal, men heller ikke videre.

Indenrigsministeren (Steel): Uden at jeg skal indlade mig i den noget vidtløftige Diskussion, der er ført mellem de Herrer, der være af forskellige Meninger, og uden at jeg, da jeg ikke har de paagjældende Lovbestemmelser liggende for mig, skal indlade mig paa en ganske bestemt Erklæring om, hvem der har Ret eller Uret med Hensyn til det omtalte Punkt, der er mellem dem, skal jeg blot med Hensyn til en Udtalelse fra den ærede Ordfører for Forslagsstillerne om, at dette Lovforslag var Resultatet af flere Forhandlinger mellem Ministeriet og Udvalget, sige, at dette Udtryk dog kunde misforstaaes derhen, at Indenrigsministeriet paa nogen Maade havde givet Forslaget den Form, hvori det foreligger her. Det er ikke Tilfældet. Derfor det havde været Tilfældet, vilde der ganske vist ikke have været en saadan Uopagtighed i Affattelsen, som utvivlsomt er tilstede, og som er paavist af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds, idet der nemlig her i Lovforslaget staar, at „Indenrigsministeren bemyndiges til i et Tidsrum af 2 Aar fra 1ste Februar 1882 at regne at meddele Bevilling til at drive Detailhandel til saadanne Personer, som allerede drive saadan Næring i Genhold til tidligere meddelt Bevilling“. osv. Det er en Feil, men en Feil, som er let at rette; istedetfor Bevilling skal der staa Næringsbevis. Naar Vedkommende have en tidligere meddelt Bevilling, behøve de jo ikke nogen ny Bevilling. Det forekommer mig, at der kan være forskellige Meninger om denne Sag; jeg tillægger den selv ikke nogen saa overordentlig Betydning. Jeg vil kunne modtage et Lovforslag som det nærværende for at kunne faae Anledning til at rette nogle af de ganske vist mer eller

mindre forskyldte Uheld og beklagelige Tilfælde, som have været en Følge af, at man har maalt uopagtig eller ikke været tilstrækkelig opmærksom paa Grændserne, som skulle overholdes med Hensyn til saadanne Næringsbeviser. Jeg tillægger det som sagt ikke nogen saa overordentlig Betydning, men jeg kan paa den anden Side heller ikke se, at det er en Sag af saadanne Dimensioner, at den skal kunne kræve en uopagtig Gjennemgaaen af Grundsaetningerne i Næringsloven, Indhentelse af meget vidtløftige statistiske Oplysninger osv. Jeg tror i det Hele taget, at de Tilfælde, hvor Loven vilde faae Anvendelse, ikke ere mange. Saavidt mig bekjendt, er der ganske vist tidligere foresaldet i Indenrigsministeriet Spørgsmaal om Andragender af denne Natur, men det har indskrænket sig til 5—6 forskellige Tilfælde af en noget forskjellig Natur. Lovforslaget vil jo ikke for de Paagjældende medføre en Ret til at kræve en Bevilling til at blive paa det Sted, hvor de drive deres Handel, men indeholder en Bemyndigelse for Indenrigsministeriet til at meddele en saadan Bevilling, hvor Forholdene tale derfor. Jeg vil ikke sige, at det vil være noget overordentlig behageligt Hverv for Indenrigsministeren at uøve en saadan Bemyndigelse; thi selvfølgelig vil den Paagjældende og hans Venner i alle Tilfælde se den mest uønskelige Grund til, at Bevilling meddeles, og hvor en saadan ikke bliver meddelt, vil man møde med de sædvanlige Klager over Administrationens Haardhed o. s. v. Jeg vil altsaa ikke sætte nogen overordentlig stor Pris paa at faae en saadan Bemyndigelse. Men hvis man derigennem kunde faae Leilighed til at jævne paa Tilfælde, hvor der vel ikke uden Paagjældendes Skyld — Skyld er der altid, man skal kjende Lovgivningen og vide, hvor man lægger sin Handel — men hvor der uden nogen sær tilregnelig Skyld for den Paagjældende er opstaaet et saadant Forhold som det i Lovforslaget omtalte, i Serdeleshed naar Bedriften har været ført igennem en Række af Aar, og Vedkommende har handlet i god Tro, og det kan være ødelæggende for ham at flytte sin Bedrift, — ja, saa vil jeg ikke finde Andet, end at det kunde være en ret rimelig Ting, og saa skal jeg ikke modstætte mig Lovforslaget, hvis det ellers maatte blive vedtaget i Lovgivningsmagtens forskellige Afdelinger.

Formanden (Krabbe): Jeg maa tillade mig igjen at erindre om, at Spørgsmaalet kun er, om Forhandlingerne skulle standses, og Sagen henvises til et Udvalg.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Suel): Jeg skal heller ikke komme dybt ind paa Realiteten efter den høitærede Ministers Udtalelse, jeg skal kun forsaavidt bekræfte, hvad den høitærede Minister sagde med Hensyn til Til-